33ste jaar. — Nr 142. Zaterdag 27 November 1886.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **groote Markt, nr 37-39, te Tongeren.**

Abonnement

Drie maal per week **6** francs per jaar.
Twee » » **5** » »
Een » » **4** » »
Een blad afzonderlijk **15** centimen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** centimen per drukregel
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of midden in het blad : **1** fr. den drukregel.

De personen die een abonnement op den *Postrijder* nemen voor het jaar 1887, zullen het blad gratis ontvangen van den dag hunner inschrijving tot den 1ste januari aanstaande.

De prijs, *vooraf betaalbaar*, blijft bepaald als volgt :

Driemaal per week	**fr. 6.00**
Tweemaal »	**5.00**
Zondags alleen	**4.00**

TONGEREN, 27 NOVEMBER.

Van alles wat.

Het gaat op Sint-Nicolaas af ; de kinderen voelen dat het tijd is van braaf te worden. De een en veertig liberale kinderen die nog in de Kamer te Brussel zitten, hebben bij de beraadslaging van het adres ook begrepen dat de tijd van keffen en meester spelen voorbij is en dat zij bij het naderen van het feest van den heiligen man niet veel van hunne neus moeten maken.

Het is nog zoo lang niet geleden dat er eene sterke liberale meerderheid in de Kamer zat. Daar zaten neven MM. Frère-Orban en Bara MM. Rolin-Zagemans, Olin, Van Humbeeck, Couvreur, Janson, Bergé, Demeur, Goblet, Jottrand, Féron, Robert, Arnould en nog een hoop andere beelijke mannen die zich inbeeldden dat zij van rechtswege aangesteld waren om de wereld te regeeren. Al wat katholiek durfde zijn moest nergens anders goed voor zijn dan om als lastdier te dienen en contributiën te betalen. De liberalen moesten in het budget leven gelijk de rat die zich een hol gemaakt had in eenen hollandschen kaas.

Maar de heilige man, onder de gedaante van duizende belgische kiezers, had de roede genomen en toen ging het er over !

Van de overgroote liberale meerderheid die onlangs in de Kamer zat, zijn er nog een en veertig mannekens overgebleven. De les schijnt hun goed gedaan te hebben. De discussie van het adres ten antwoord op de troonrede, die gewoonlijk zes weken duurt, is dit jaar op tien minuten afgelapt geworden. Moet men daarna niet bekennen dat de kinderen in de Kamer verstandig worden ? Nog eens gezegd, zij kunnen er op tellen, de heilige man zal hen niet vergeten.

* *

Deze week, heeft M. d'Oultremont, vertegenwoordiger van Brussel, in de Kamer een wetsontwerp neergelegd, waardoor de persoonlijke dienst bij het leger ingevoerd wordt. Dat wil zeggen dat volgens dit voorstel de jongeling die bij de militieloting een slecht nummer trekt, in persoon zal moeten dienen zonder zich te kunnen doen remplaceeren.

Dit is de voornaamste en om zoo te zeggen de eenige schikking der wet die voor het publiek eenig belang heeft.

Is de afschaffing der plaatsvervanging een goed, ja of neen ?

Ja, zegt gen de militaristen, want de zedelijke kant van het leger zou zich aanzienlijk verbeteren indien er geene remplaçanten in aangenomen werden. De remplaçanten zijn de plaag van het leger, het zijn meestal pannelappers en andere lamdloopers die te lui zijn om te werken en die alle ondeugden in het leger inbrengen. Indien iedere loteling voor zijn eigen nummer moest dienen, dan zouden de jongens van goede familie die eene fatsoenlijke opvoeding ontvangen hebben het leger verbeteren door den goeden geest dien zij er zouden invoeren. Overigens, dunkt u niet dat het onrechtvaardig is dat de arme jongeling die het middel niet heeft om zich een remplaçant te koopen, in persoon en tegen dank moet gaan soldaat worden, terwijl de rijke zich voor 1600 fr. kan vrijkoopen ?

— Daar kan al iets waar in zijn, antwoorden de anderen, maar daar valt toch nog al veel tegen te zeggen.

Primo, de rijkste is niet altijd de deugdzaamste en de burgersjongen die in het leger wordt ingelijfd zal zoowel en misschien nog eerder door eenen rijken deugniet dan door eenen armen nietsnutter bedorven worden.

En secundo, wat zal het den armen profijt doen indien de rijke zoo wel als hij zal moeten soldaat worden ?

De militiewet is onrechtvaardig, zegt men, omdat de eene zich van den dienst kan afkoopen, terwijl de andere den ransel moet gaan dragen. Maar wanneer de nieuwe wet zal gestemd zijn, en wanneer niemand zich zal kunnen afkoopen, wat zal de arme er dan bij gewonnen hebben ? Hij zal moeten in persoon dienen juist gelijk vroeger.

Van eenen anderen kant, kijkt eens hoeveel arme jongelingen er zijn die vandaag als remplaçant vertrekken en die met het geld dat zij daarmee verdienen van groote hulp kunnen zijn aan hunne familie. Dwingt men iedereen om voor zijn eigen nummer te gaan dienen, dan ontneemt men aan die talrijke jongelingen het middel om dit geldje te verdienen. Wat zal dan de arme er mee gewonnen hebben ? Hij zal moeten soldaat worden zoo als vroeger en hij zal geen geld meer als remplaçant kunnen optrekken.

Wij meenen dat degene die zoo spreken, onder alle opzichten gelijk hebben. België overigens is een klein en vreedzaam landje ; het moet en het kan bloeien door kunst, wetenschap, handel en nijverheid, en het zou, volgens ons inzien, niet slecht doen van de zotternijen van het militarismus aan anderen over te laten.

* *

Na de in overweging-neming van het ontwerp van M. d'Oultremont gestemd te hebben, heeft de kamer der Volksvertegenwoordigers zich bezig gehouden met de bespreking van het wetboek van strafvordering. Twee gewichtige punten zijn besproken geworden : het recht voor de burgemeesters hun politie-recht aan de schepenen af te staan en het recht voor de overheid voorloopig de officieren der gerechtelijke politie uit oorzake van vergetenheid en verwaarloozing op te schorsen.

Het eerste der punten waarover hier boven spraak, is aangenomen en het tweede verworpen geworden.

Onze achtbare Volksvertegenwoordiger M. Meyers heeft deel aan de bespreking genomen.

« De tekst door den heer minister voorgesteld, zoo sprak M. Meyers, was dezelfde als de van het Wetboek van Lijfstraffelijke Rechtsvordering, hetwelk sprak van de meiers en van hunne adjuncten. Maar zal, bij ontstentenis van den schepen, het oudste raadslid ambtenaar der rechterlijke politie zijn ? Ik denk het niet.

« Er zijn immers arresten die zeggen dat, bij ontstentenis van een schepen, een lid van den gemeenteraad de bedieningen van ambtenaar van 't openbaar ministerie bij de rechtbank van enkele politie niet zou kunnen waarnemen, omdat die bedieningen eene aanstelling zijn uitgaande van het middenbestuur en niet van de kiezers.

» Het tegenwoordige stelsel schijnt mij voldoende : er zijn nog anderen dan burgemeesters die fouten of nalatigheden begaan....

» De hoogere ambtenaars der rechterlijke politie begaan ook fouten of nalatigheden.

» Ten anderen, men heeft geene afdoende, geene duidelijke feiten aangehaald om de strenge bepalingen te rechtvaardigen, die men voorstelt tegen ambtenaars welke eigenlijk eene ondankbare zending hebben en waarvan zij alleen de verantwoordelijkheid dragen. »

Landbouw.

Elke landbouwer die de vruchtbaarheid van zijnen grond wil behouden moet jaarlijks er een gedeelte stikstof inhoudende meststoffen (engrais azoté) op varen om te vergoeden hetgeen uit den grond gehaald is.

De enkelvoudige stikstof (azote élémentaire) is een gas dat zich in de lucht bevindt en dat geene landbouw-waarde heeft. Zij is een werkeloos gas. Het is eene dwaling te beweren dat de enkelvoudige stikstof rechtstreeks kan geassimileerd worden.

Eenige planten zijn *verbeterend*, niet omdat zij de enkelvoudige stikstof der lucht gebruiken, maar omdat zij rechtstreeks door hare bladeren het salpeterzuur zout van ammoniak (nitrate d'ammoniaque) dat zich door de elektrische uitvloeisels vormt opslorpen. De wortelen dezer planten, dit zijnde *lequmineusen*, kunnen insgelijks de stikstof (azote) uit de diepe lagen van den grond trekken.

De stikstof kan op verschillende wijzen aan den grond teruggegeven worden :

1. Salpeter stikstof (azote nitrique.)
2. Ammoniakaal stikstof (azote ammoniacal.
3. Organisch stikstof (azote organique.)

* *

De salpeter stikstof. Men gebruikt twee meststoffen die salpeter stikstof bevatten.

Dit zijn : Het salpeterzuur zout van soda (nitrate de soude) en het salpeterzuur zout van potasch (nitrate de potasse).

Het salpeterzuur zout van soda (azotate de soude of salpeter van Chili) is het erastigste der stikstof inhoudende meststoffen, (engrais azotés) Als het scheikundig zuiver is, bevat het 16. 4° stikstof. Het salpeterzuur zout van soda, dat in den handel is, bevat ongeveer, volgens M. Peterman, 15. 4° ...

De andere stoffen die zich in het salpeterzuur zout van soda bevinden, zijn van zeer verschilligen aard. Het zijn onder andere : kenken zout, pleister, solfierzuur zout van potasch en van soda enz...

Het salpeterzuur zout van soda slorpt gemakkelijk den waterdamp op. Het is een *hygroscopisch zout*. Men moet het in eene droge plaats bewaren en bij middel van stroo van den vloer verwijderen. Het wordt ons uit Amerika ingebracht. Om de kosten van vervoer te verminderen wordt het op plaats gezuiverd. De *caliche* zoo noemen het de inboorlingen van den Chili wordt gemalen ; men ontbindt dan het salpeterzuur zout in het water en laat het cristalliseeren.

* *

Vruchtbaar makende hoedanigheden.

Het salpeterzuur zout van soda dient 1° als voedsel, 2° als ontbindend.

Het is rechtstreeks gelijkmaakbaar. Zijne werking is zeer snel omdat het zeer ontbindbaar en oplosbaar in den grond is. Het is onder dit voral dat de stikstof de grootste waarde voor den landbouw heeft. Volgens het gemeene gelacht zouden zich alle stikstof inhoudende stoffen in salpeterzuurzout veranderen.

Weinig tijd na het gebruik van het salpeterzuur zout van soda, krijgen de planten eene donkere groene kleur. Men heeft beweerd dat het salpeterzuur zout den grond uitput. Dit is alleenlijk waar indien men niet aan den grond, de andere elementen, door den oogst weg genomen, terug geeft. Indien men salpeterzuur zout van soda, alleen gebruikt, zal de grond weldra uitgeput zijn. Men zal de eerste jaren eenen schoonen oogst winnen omdat het salpeterzuur zout de eigenschap heeft de andere elementen, welke de planten noodig hebben roerend te maken.

« Het salpeterzuur zout van soda is bijzonder « geschikt voor de diepe, de frissche zavelachtige, de leemachtige gronden. De lichte gronden maken er al een overgroot gebruik van. « Door het salpeterzuur zout van soda, is de oogst « in de zavelachtige gronden minder aan het « verbranden, dit is te zeggen eene te vroege « rijpwording, bloot gesteld. In de droge zomers « behoudt de groei zich in eene betere maat.

« Deze landen zijn overigens gewoonlijk arm « aan stikstof inhoudende elementen. Nogtans « behoort het, vooral in de zavelachtige gronden « waarvan de ondergrond doordringbaar is, het « maar met matigheid te gebruiken, omdat deze « gronden, de vocht maar weinig kunnende tegen « houden, de aanhoudende regens wegsleepingen « zouden veroorzaken. » Dansseaux.

Het salpeterzuur zout van soda is het eenigste meststof dat men als bedekking in den opgang kan gebruiken. Men gebruikt het vooral om krachten aan de planten te geven die veel aan konde of aan insekten geleden hebben. In zavelachtige gronden vooral, is het verkiesbaar dit meststof na den winter te gebruiken.

In de Kempen moet men het salpeterzuur stof als bedekking der herfst-granen gebruiken.

Voor de lente-granen moet men het voor de zaaiing gebruiken. Men verspreidt die stikstof door een regenachtig weder.

M. Proost, zegt in zijnen cursus van landbouwscheikunde : « Indien men onvolledige meststoffen « gebruikt, moet men niet uit het oog verliezen « dat de oplosbaarste zooals de salpeterzuur « zouten (sulfates) niet in den herfst moeten « verspreid worden want anders steli men zich « bloot ze naar den ondergrond te zien zinken. »

Nogtans moeten wij doen bemerken dat het voordeligste is het solfierzuurzout van potasch (sulfate de potasse) voor den winter te gebruiken.

* *

Het is zelden geraadzaam het salpeterzuur zout van soda alleen te gebruiken. Men put den grond uit, men stelt zich bloot de granen dien om te vallen, eene te late rijpwording en wortel plaatsen te bekomen. In het kweeken der aardappelen stelt men zich bloot veel loof en weinig bollen, in het kweeken der granen zou men veel stroo maar weinig graan en voor het overigen veel hout maar weinige vruchten bekomen.

Tongeren 26 November 1886.

H. B. Jemen.

Een onzer abonnenten schrijft ons eenen brief waarinhij zich beklaagt dat het telegraphischbureel van de post te Tongeren 's zondags van twaalf uren af gesloten wordt. Hij zegt ons dat dank aan den maatregel door M. Vanden Peereboom ingevoerd, hij zich in de noodzakelijkheid bevonden heeft de verzending van eenen dringenden telegram tot 's maandags te verschuiven.

Daar verscheidene onzer lezers in de zelfde dwaling zouden kunnen verkeeren, zullen wij aan onzen brieftwisselaar herinneren dat indien het telegraphisch bureel van de post 's zondags van twaalf uren gesloten wordt, *het telegraphisch bureel der statie tot 9 uren 's avonds open blijft*. Alzoo wordt de telegraphische dienst niet het minste gestoord.

Het eenige verschil is dat 's zondags namiddags de telegrammen van de statie moeten verzonden worden in plaats van aan het postbureel afgeven te worden. In de plaatsen waar maar een telegraphisch bureel bestaat, wordt dit bureel des zondags niet gesloten en de dienst gaat voort gelijk vroeger.

Wij hopen dat onze brieftwisselaar met deze uitleggingen te vrede zal zijn en dat in de toekomst, in plaats van den heer Vanden Peereboom te beschuldigen, hij alle maatregelen, geschikt om eenige rust aan de beambten van post en telegraaf te beschaffen, zal toejuichen.

Werk van St-Nikolaas.

Tegenstrijdig met de uitgezondene omzendbrieven zal de tentoonstelling der voorwerpen, bestemd om aan de kinderen der bewaarschool uitgedeeld te worden, bij de Zusters van Maria, St-Jans Straat, plaats hebben en niet in den grooten zaal der Concordia.

De tentoonstelling zal plaats hebben Zondag 28ste november van 11 tot 1 en van 2 tot 4 uren.

's Maandags 29ste van 11 tot 1 en van 2 tot 4 uren.

Luik-Limburger spoorweg.

Men verzoekt ons aan te kondigen dat de theatertrein vertrekkende uit Luik naar Tongeren om 12 u. 10 m 's nachts, aanstaande zondag weer zal ingericht worden.

In het vervolg zal deze trein niet meer plaats hebben tenzij het getal reizigers ten minste 25 bedraagt.

Sluiting der jacht.

De Gouverneur der provincie Limburg, brengt ter kennis der belanghebbenden dat het, krachtens de schikkingen van het ministeriel besluit van den 16 augustus II, van artikel 10 der wet van den 28 februari 1882 en van het reglement van den 1e maart da reproducerende over de insectenetende vogels, verboden is te koop te stellen, te koopen, rond te leuren :

1e Na den 3 December aanstaande, de grijze patrijzen en alle soort van wilde vogels, uitgenomen de fazanten, kwakkels, hazelhoenen, veldhoenen of kwakkelkoningen, korhanen, de watervogels, de dagroofvogels, de schorhel, de meerkolf, de ekster, de raaf en de kortbuit ;

2e Na den 31 januari 1887, de hazen, fazanten van Bohemen, kwakkels, hazelhoenen, veldhoenen of kwakkelkoningen en korhanen ;

3e Na den 31 februari opvolgende, de reebokken, herten en damherten ;

4e Na den 18 April 1887, de watervogels, zooals wilde eenden, kieviten, waterspeppen, poelsnippen, plutieren, enz ;

Onder de nitheemsche vogels, waarvan de verkoop en alle tijde blijft toegelaten, moet men ook zeker wild begrijpen dat zich in ons land niet voortzet en dat de handel uit den vreemde ontvangt, zoo als de sneeuwhoen of witte patrijs, de wendehoen, de snep, de grousse uit Schotland, de roode patrijs, de patrijs uit Virginie en de bergpatrijs.

De Gouverneur der provincie Limburg, brengt ter kennis dat er openbare voordrachten over fruitboomteelt, op de hiernavolgende tijdstippen gegeven zullen worden :

WINTERSEIZOEN.

Te Tongeren, de 12, 19 en 26 december 1886 ; 2, 9, 16 en 30 Januari ; en 13 en 27 Februari 1887, ter gewone vergaderplaats, om 10 uren 's morgens.

Te Bilsen, in het lokaal der landbouwsectie van het canton, de 9, 16, 23, 30 Januari ; 6, 13 en 27 Februari ; 6, 13 en 20 Maart 1887, om 1 uur des middags :

Te Hasselt, in het lokaal der Hoffbouwmaatschappij, de 9 achtereenvolgende Zondagen te rekenen van den 23 Januari aanstaande, om 10 uren 's morgens.

MECHTILDA

OF HET

WEESKIND.

I.

In 1845 woonde te Weenen Mme de weduwe Schönhauzen, die sedert de dood van haren echtgenoot, over twee jaren, aan de handelszaken had vaarwel gezegd en afgezonderd leefde. Zij had geene kinderen, en smaakte het grootste genoegen met het welzijn harer familie te behertigen en de armen te troosten en te helpen. Hare nichten en neven beantwoordden echter niet aan de weldaden, die zij van haar ontvingen : zij waren ondankbaar en benijdden zelfs dat zij tranen droogde door den behoeftigen eene behulpzame hand toe te reiken.

Op zekeren dag begal de weduwe zich naar Presburg, waar eene belangrijke zaak haar had geroepen, en nam haren intrek bij eene bloedverwante van haren overleden man. Zij verbleef aldaar eenige dagen, en maakte, na afgedane zaak, van deze gelegenheid gebruik om de merkweerdigheden te bezichtigen, welke de stad aanbood. Op zekeren dag, dat zij tegen den avond zich in de kerk der H. Maagd bevond, welke ter gelegenheid der meimaand heerlijk was versierd, en waar het beeld der moeder van Jesus onder eenen troon van bloemen en loover prijkte, knielde zij neder en bleef lang in het gebed verslonden ; zij bad God en de Moeder-maagd voor haren dierbaren echtgenoot, dien de dood haar had ontrukt, doch welken zij elken dag nog herdacht. Nadat de godsdienstige oefeningen geeindigd waren, bleef zij nog eenige oogenblikken bidden, terwijl de gelooviger langzaam en eerbiedig de kerk verheten. Plotseling werd zij uit hare godvruchtige gepeinzen getrokken door een licht gerucht ; zij wendde het hoofd om, en bemerkte een meisje van 9 à 10 jaren, dat eenige stappen van het Lieve Vrouwebeeld was neergeknield. Teeder hield het kind de oogen naar het beeld van de Moeder des Zaligmakers gericht en bad half luide : « O moeder van Jesus, moeder van barmhartigheid, heb toch medelijden met mij, eene arme wees, ik weet niet tot wie mijne toevlucht nemen dan tot u, die, zooals mijne overledene moeder mij dikwijls zeide, de troosteres der bedrukten, de beschermster der ouderlooze kinderen zijt. Ach, sta mij toch bij, verlaat mij niet, maar wees mij eene tweede moeder ! »

Het ongelukkig kind weende en snikte. Mme Schönhauzen was door die woorden en tranen bewogen. Zij trad nader en wachtte in stilte tot dat het meisje zou opstaan en de kerk verlaten. Nu volgde zij het kind op en vroeg, wanneer zij beiden aan de kerkdeur waren gekomen, zonder te toonen dat zij iets gehoord had :

— Wat deert u, mijn kind ? Gij ziet er zoo bedroefd uit. Hoe bevindt gij u hier zoo alleen ?

— Ach, madame, antwoordde de kleine, ik ben bedroefd omdat ik zoo ongelukkig ben.

— Ongelukkig, gij, en nog zoo jong !

— Het is heden den verjaardag der dood van mijnen goeden vader, hervatte het meisje, en de verledene week is mijne moeder hem in den hemel gaan vervoegen.

— O, het was dan voor uwe overledene ouders dat gij daar in de kerk zoo vurig bad ?

— Ja madame, voor hen en voor mij ; omdat God hun eene plaats bij de engelen wille geven ; voor mij, opdat Maria en Jesus mij willen bijstaan want ik ben zeer ongelukkig.

— Maar mijn kind, uwe kleederen duiden toch geene ellende aan !

— Het is waar, madame, zoolang mijne ouders leefden, had ik aan niets gebrek. De arbeid hunner handen was toereikend om mij te onderhouden en op te voeden. Na den dood mijns vaders won mijne moeder nog genoeg om ons beide het noodige te verschaffen. Maar nu, helaas ! heb ik niets meer dan eenige kleedingstukken, en niemand wil zich mijner ontfermen.

— En uwe familie dan ? vroeg de weduwe.

— Ik heb een oom, antwoordde het meisje treurig, en ik hoopte dat hij medelijden met mij hebben en mij in zijn huis nemen zoude ; maar het schijnt dat hij dit niet kan doen, omdat hij zelf vier kinderen heeft, en hij zegt dat hij geene middelen genoeg heeft om zich met een kind meer te gelasten.

— Maar kunt gij u niet tot een der vrienden uwer overledene ouders wenden ?

— Die hebben mij naar mijn oom gezonden.

De pastoor dezer kerk, de eerw. heer Fister, die mijne moeder gedurende hare ziekte dagelijks kwam bezoeken, is dezen morgen nog bij mijn oom geweest, en heeft hem gesmeekt van mij toch niet te verlaten. Doch mijn oom antwoordde hem, dat hij zich met mij niet kon gelasten.

— Arm kind, hervatte Mme Schönhauzen, hij moet zich dan in zeer bekrompen toestand bevinden, of een ongevoelig hert hebben. En wat gaat gij nu doen ?

— Ik was in deze kerk gekomen om het aan God te vragen, antwoordde het meisje zuchtend ; ik was diep bedroefd toen ik de kerk binnentrad, maar ik heb de H. Maagd zoo vurig gebeden van mij onder hare bescherming te nemen, dat zij mijn geloof niet zal verlaten. Ik vind mij thans ook meer gerust gesteld ; ik ga nu naar den eerw. heer Fister en ik zal doen wat hij mij zeggen zal van aan te vangen. Ik wil werkzaam en oppassend zijn, en in alles den raad volgen, welke mijne moeder mij stervende heeft gegeven, waar en waarin men mij ook moge plaatsen.

Naarmate het weeskind sprak, voelde de weduwe haar medelijden en hare genegenheid voor hetzelve toenemen.

— Gelukkig de bedrukten die gelooven en bidden, zegde zij, zij zullen in hunne geheden verhoord en in hunne droefheid vertroost worden.

Hierna wendde zij zich tot het meisje, en sprak :

— Ik geloof dat Jesus en de H. Maagd uw gebed verhoord hebben en u ter hulp zijn gekomen. Zeg mij vooreerst uwen naam.

— Ik heet Mechtilda Retzler, madame.

— Goed, breng mij nu bij den eerweerden heer Fister.

— En waarom, madame, wilt gij mij bij den biechtvader mijner moeder zalger brengen ? vroeg het kind.

— Dewijl ik hem misschien een middel zou kunnen aanbieden om u spoedig eene andere moeder te geven, was het antwoord ; in alle geval wees verzekerd, dat gij niet verlaten zult blijven.

De weduwe en haren beschermeling waren weldra bij den geestelijke aangekomen. Het was een grijsaard, die sedert veertig jaren in de parochie was. Hij was bemind, geacht en geeerd voor al het goed, dat hij persoonlijk deed, en voor datgene, wat hij door godvruchtige en medelijdende personen liet verrichten. Bij het binnentreden der weduwe groette hij haar beleefdelijk, drukte haar zijne verwondering uit van haar met dit weeskind te zien, dat hij zijne « goede Mechtilda » noemde, en vroeg welk haar verlangen was. De goede dame verzocht hem eenige woorden afzonderlijk te zeggen, waarna zij hem uit gelat wat er tusschen haar en Mechtilda in de kerk was voorgevallen, alsmede het medelijden en de genegenheid die zij dadelijk voor het weeskind had opgevat. Ook deed zij hem haren toestand kennen vroeg hem eenig raricht wegens de ouders van Mechtilda, en wegens de bevinding haer familie.

De achtbare geestelijke had dadelijk het inzicht dier goedhartige vrouw geraden en beantwoordde elk harer vragen, waarna zij hem haar verlangen te kennen gal van Mechtilda als kind aan te nemen en voor hare opvoeding te zorgen, terwijl zij hem verzocht hiervan kennis aan haren oom te geven.

— Madame, zegde de priester, gij hebt een goed werk gedaan, waarover de hemel u zal zegenen. Ook zult hij zonder twijfel veel vreugde en genoegen aan dit kind beleven : zij is zachtaardig, deugdzaam en gewillig. Bij haar sterfbed gezeten, zegde mij hare moeder : « Het deukbeeld pijnigt mij, dat ik Mechtilda, mijn eenig kind, welhaast moet verlaten. Wie zal voor haar zorgen en op den goeden weg houden ? dit weet ik niet : doch ik ben zeker, dat God haar met zal verlaten en haar weldra eene andere moeder zal geven... Deze gedachte, ja deze verzekering, brengt mij nog eenigen troost aan... » Gij ziet het, madame, zoo ging de geestelijke voort, dat deze voorzegging der stervende zich verwezenlijkt heeft : gij zijt de vrouw, die zij in haren doodstrijd heeft willen aanduiden en die door de hand van God in zijnen heiligen tempel was geleid om er het kind der arme weduwe op te nemen.

Na deze woorden riep de geestelijke het meisje en zeide :

— Mijn kind, God is uwer gedachtig geweest : deze goede en rijke dame wil u bij zich nemen om als eene tweede moeder voor u te zorgen. Gewis zult gij hiervan geerne toestemmen en u steeds gehoorzaam en braaf gedragen.

— O, ja, riep Mechtilda vreugdevol uit ; o, ja, ik wist wel dat de H. Maagd mijn gebed zou verhoren en mij niet zou verlaten.

Zij wilde de dame Schönhauzen haren dank uitdrukken, doch zij was zoo zeer aangedaan, dat zij geene woorden kon vinden. Zij wierp eenen teederen blik op hare weldoenster, kuste hare hand en besproeide dezelve met tranen. Ook de weduwe was diep bewogen en weende insgelijks van aandoening.

— Kom, mijn kind, sprak zij, kom nader en omhels mij. Gij zult in mij eene moeder aantreffen die voor uw geluk en uw welzijn zal zorgen.

(Wordt vervolgd.)